

Герман, вместо да смятат за свой духовен пастир унията Василий...

Освободител на Константинопол... Добре. Нека го заемеше. Ала да не чакаше помощ от българите. Ако го вземат, нека го вземат сами.

Никога Ватаци не можеше да има българската рат... Никга... Ала Асен можеше да си достави флота като неговата. И тогава щяха да видят кой ще бъде господар на царския град...

Пролетта щеше да покаже. И той реши веднага да пише в Генуа, за да поръча 25 галери.

Първите български кораби!

Тази мисъл го уведри. Той скочи. Лицето му бе прояснено. Анна се усмихна. Разбра, че лошите мисли са отлетели. Ногали леко челото му. Със същата нежна преданност, както в първия ден на сватбата.

Навън се зачу весел глъч. В стаята нахлуха с радостни викове Петър, Ирина, Йоан и Димитри... След тях тичаше малкият Калиман. Ирина носеше на високо издигнатата си десница малък сребрист сокол...

Като зърнаха царя, младежите веднага утихнаха и се поклониха. След това се затекоха към царицата:

- Купихме този подарък за Елена!... Ще изпратиме Матея да ѝ го занесе... Довърши ли писмото си? Гончиите чакат долу...

Два пъти в месеца, между Никея и Търново пристигаха и заминаваха пратеници с послания и дарове.

Царят погледна през прозореца.

- Тези ли гончи са за Никея? Това не са наши люде, носят Тугинска носия! От къде ли е пристигнала вест?

Всички младежи се спуснаха и струпаха по прозорците. В това време навън по стълбите, великият примикюр водеше двама сръбски монаси, които бяха изпратени от архиепископ Сава с писма и дарове за българския цар.

Йоан Асен ги прие в малката си работна стая. Монасите се сنيшиха в дълбоки поклони и подадоха на самодържеца една златокована книга, украсена с драгоценни камъни и бисери.